

Άσμα ηρωικό και πένθιμο για τον χαμένο ανθυπολοχαγό της Αλβανίας
(1945)

1

Εκεί που πρώτα εκατοικούσε ο ήλιος,
Που με τα μάτια μιας παρθένας άνοιγε ο καιρός,
Καθώς εχιόνιζε απ' το σκούνημα της μυγδαλιάς ο αγέρας,
Κι άναβαν στις κορφές των χόρτων καβαλάρηδες,

Εκεί που χτύπαγεν η σπλή ενός πλάτανου λεβέντικου
Και μια σημαία πλατάγιζε ψηλά γη και νερό,
Που όπλο ποτέ σε πλάτη δεν εβάραινε
Μα όλος ο κόπος τ' ουρανού,
Όλος ο κόσμος έλαμπε σαν μια νεροσταγόνα
Πρωί στα πόδια του βουνού,

Τώρα, σαν από στεναγμό Θεού ένας ίσκιος μεγαλώνει,

Τώρα, η αγωνία σκυφτή με χέρια κοκκαλιάρικα,
Πιάνει και σβήνει ένα-ένα τα λουλούδια επάνω της,
Μες στις χαράδρες όπου τα νερά σταμάτησαν
Από λιμό χαράς κοιτούνται τα τραγούδια
Βράχοι καλόγεροι με κρύα μαλλιά
Κόβουνε σιωπηλοί της ερημιάς τον άρτο.

Χειμώνας μπαίνει ως το μυαλό. Κάτι κακό
Θ' ανάψει. Αγριεύει η τρίχα του αλογόβουνου,
Τα όρνια μοιράζονται ψηλά τις ψίχες τ' ουρανού.

2

Τώρα μες στα θολά νερά ένας ίσκιος νευριάζει.
Ο άνεμος αρπαγμένος απ' τις φυλλωσιές
Κάνει εμετό στη σκόνη του,
Τα φρούτα φτύνουν το κουκκούτσι τους,
Η γη κρύβει τις πέτρες της,
Ο φόβος σκάβει ένα λαγούμι και τρυπώνει τρέχοντας
Την ώρα που μες από τα ουράνια θάμνα
Το ούρλιασμα της συννεφολύκαινας
Σκορπάει στου κάμπου το πετσι θύελλα ανατριχίλας.
Κι ύστερα στρώνει στρώνει χιόνι χιόνι αλύπητο,
Κι ύστερα πάει φρουμάζοντας στις νηστικές κοιλάδες,
Κι ύστερα βάζει τους ανθρώπους ν' αντιχαιρετίσουνε: - φωτιά ή μαχαίρι!

Γι' αυτούς που με φωτιά ή μαχαίρι κίνησαν
Κακό θ' ανάψει εδώ. Μην απελπίζεται ο σταυρός,
Μόνο ας προσευχηθούν μακριά του οι μενεξέδες!

3

Γι' αυτούς η νύχτα ήταν μια μέρα πιο πικρή,
Λύωναν το σίδερο, μασούσανε τη γης
Ο Θεός τους μύριζε μπαρούτι και μουλαροτόμαρο!

Κάθε βροντή ένας θάνατος καβάλα στον αέρα,
Κάθε βροντή ένας άντρας χαμογελώντας αντίκρυ
Στο θάνατο - κι η μοίρα ό,τι θέλει ας πει.

Ξάφνου η στιγμή ξαστόχησε κι ήβρε το θάρρος
Καταμέτωπο πέταξε θρύψαλα μες στον ήλιο,

Κιάλια, τηλέμετρα, όλμοι κέρωσαν!

Εύκολα σαν χασές που σκίστηκαν ο αγέρας!
Εύκολα σαν πλεμόνια που άνοιξαν οι πέτρες!
Το κράνος κύλησε από την αριστερή μεριά...

Στο χώμα μόνο μια στιγμή κουνήθηκαν οι ρίζες,
Ύστερα σκόρπισε ο καπνός κι η μέρα πήε δειλά
Να ξεγελάσει την αντάρα από τα καταχθόνια.

Μα η νύχτα ανασηκώθηκε σαν πατημένη οχιά
Μόλις σταμάτησε για λίγο μες στα δόντια ο θάνατος,
Κι ύστερα χύθηκε μεμιάς ως τα χλωμά του νύχια!

4

Τώρα κείται απάνω στην τσουρουφλισμένη χλαίνη,
Μ' ένα σταματημένο αγέρα στα ήσυχα μαλλιά,
Μ' ένα κλαδάκι λησμονιάς στ' αριστερό του αφτί,
Μοιάζει μπαξές που του' φυγαν άξαφνα τα πουλιά,
Μοιάζει τραγούδι που το φίμωσαν μέσα στη σκοτεινιά,
Μοιάζει ρολόι αγγέλου που εσταμάτησε
Μόλις είπαν «γεια παιδιά!» τα ματοτσίνορα
Κι η απορία μαρμάρωσε...

Κείται απάνω στην τσουρουφλισμένη χλαίνη.
Αιώνες μαύροι γύρω του
Αλυχτούν με σκελετούς σκυλιών τη φοβερή σιωπή
Κι οι ώρες που ξανάγιναν πέτρινες περισσότερες
Ακούν με προσοχή·
Όμως το γέλιο κήκε, όμως η γη κουφάθηκε,
Όμως κανείς δεν άκουσε την πιο στερνή κραυγή
Όλος ο κόσμος άδειασε με τη στερνή κραυγή.

Κάτω απ' τα πέντε κέδρα,
Χωρίς άλλα κεριά,
Κείται στην τσουρουφλισμένη χλαίνη...
Άδειο το κράνος, λασπωμένο το αίμα,
Στο πλάι το μισοτελειωμένο μπράτσο,
Κι ανάμεσα απ' τα φρύδια -
Μικρό πικρό πηγάδι, δακτυλιά της μοίρας,
Μικρό πικρό πηγάδι κοκκινόμαυρο,
Πηγάδι όπου κρύνει η θύμηση!

Ω! μην κοιτάτε, ω μην κοιτάτε από που του-
Από που του' φυγε η ζωή. Μην πείτε πως -
Μην πείτε πως ανέβηκε ψηλά ο καπνός του ονείρου
Έτσι λοιπόν η μια στιγμή, έτσι λοιπόν η μια
Έτσι λοιπόν η μια στιγμή, παράτησε την άλλη,
Κι ο ήλιος ο παντοτεινός έτσι με μιας τον κόσμο!

5

Ήλιε, δεν ήσουν ο παντοτεινός;
Πουλί, δεν ήσουν η στιγμή χαράς που δεν καθίζει;
Λάμψη, δεν ήσουν η αφοβία του σύγγενου;
Κι εσύ, περβόλι, ωδείο των λουλουδιών,
Κι εσύ, ρίζα σγουρή, φλογέρα της μαγνόλιας!

Έτσι καθώς τινάζεται μες στη βροχή το δέντρο
Και το κορμί αδειανό μαυρίζει από τη μοίρα
Κι ένας τρελός δέρνεται με το χιόνι
Και τα δυο μάτια πάνε να δακρύνουν -
Γιατί, ρωτάει ο αϊτός, πού 'ναι το παλικάρι;
Κι όλα τ' αητόπουλα απορούν πού 'ναι το παλικάρι!
Γιατί, ρωτάει, στενάζοντας η μάνα, πού 'ναι ο γιος μου;
Κι όλες οι μάνες απορούν πού να 'ναι το παιδί!
Γιατί; ρωτάει ο σύντροφος, πού να 'ναι ο αδερφός μου;
Κι όλοι του οι σύντροφοι απορούν πού να 'ναι ο πιο μικρός!
Πιάνουν το χιόνι, καίει ο πυρετός,
Πιάνουν το χέρι και παγώνει,
Παν να δαγκάσουνε ψωμί, κ' εκείνο στάζει αίμα,
Κοιτούν μακριά τον ουρανό κ' εκείνος μελανιάζει
Γιατί γιατί γιατί γιατί να μη ζεσταίνει ο θάνατος
Γιατί ένα τέτοιο ανόσιο ψωμί
Γιατί ένας τέτοιος ουρανός εκεί που πρώτα εκατοικούσε ο ήλιος!...

6

Ήταν ωραίο παιδί. Την πρώτη μέρα που γεννήθηκε
Σκύψανε τα βουνά της Θράκης να φανεί
Στους ώμους της στεριάς το στάρι που αναγάλλιαζε·
Σκύψανε τα βουνά της Θράκης και το φτύσανε
Μια στο κεφάλι, μια στον κόρφο, μια μες το κλάμα του·
Βγήκαν Ρωμιοί με μπράτσα φοβερά
Και το σηκώσαν στου βοριά τα σπάργανα...
Ύστερα οι μέρες τρέξανε, παράβγαν στο λιθάρι,
Καβάλα σε φοραδοπούλες χοροπήδηξαν
Ύστερα κύλησαν Στρυμόνες πρωινοί
Ώσπου κουδούνισαν παντού οι τσιγγάνες ανεμώνες
Κι ήρθαν από της γης τα πέρατα
Οι πελαγίτες οι βοσκοί να παν των φλόκων τα κοπάδια
Εκεί που βαθιανάσαινε μια θαλασσοσηλιά,
Εκεί που μια μεγάλη πέτρα εστέναζε!

Ήταν γερό παιδί·
Τις νύχτες αγκαλιά με τα νεραντζοκόριτσα
Λέρωνε τις μεγάλες φορεσιές των άστρων
Ήταν τόσοσ ο έρωτας στα σπλάχνα του
Που έπινε μέσα στο κρασί τη γέψη όλης της γης
Πιάνοντας ύστερα χορό μ' όλες τις νύφες λεύκες
Ώσπου ν' ακούσει και να χύσ' η αυγή το φως μες στα μαλλιά του,
Η αυγή που μ' ανοιχτά μπράτσα τον έβρισκε
Στη σέλλα δυο μικρών κλαδιών να γρατσουνάει τον ήλιο
Να βάφει τα λουλούδια
Ή πάλι με στοργή να σιγονανουρίζει
Τις μικρές κουκουβάγιες που ξαγρύπνησαν...
Α τι θυμάρι δυνατό η ανασαιμιά του
Τι χάρτης περηφάνιας το γυμνό του στήθος
Όπου ξεσπούσαν λευτεριά και θάλασσα!...

Ήταν γενναίο παιδί.
Με τα θαμπόχρυσα κουμπιά και το πιστόλι του,
Με τον αέρα του άντρα στην περπατηξιά,
Και με το κράνος του - γιαλιστερό σημάδι
(Φτάσανε τόσο εύκολα μες στο μυαλό
που δεν γνώρισε κακό ποτέ του)

Με τους στρατιώτες του ζερβά δεξιά
Και την εκδίκηση της αδικίας μπροστά του.
-Φωτιά στην άνομη, φωτιά!
Με το αίμα πάνω από τα φρύδια
Τα βουνά της Αλβανίας βροντήξανε
Ύστερα λυώσαν χιόνι να ξεπλύνουν
Το κορμί του, σιωπηλό ναυάγιο της αυγής
Και το σώμα του, μικρό πουλί ακελάηδιστο,
Και τα χέρια του, ανοιχτές πλατείες της ερημίας.
Βρόντηξαν τα βουνά της Αλβανίας
Δεν έκλαψαν.
Γιατί να κλάψουν;
Ήταν γενναίο παιδί!

7

Τα δέντρα είναι από κάρβουνο που η νύχτα δεν κορώνει.
Χιμάει, χτυπιέται ο άνεμος, ξαναχτυπιέται ο άνεμος
Τίποτε. Μες στην παγωνιά κουρνιάζουν τα βουνά
Γονατισμένα. Κι από τις χαράδρες βουίζοντας
Απ' τα κεφάλια των νεκρών η άβυσσος ανεβαίνει...
Δεν κλαίει πια ούτε η Λύπη. Σαν την τρελή που ορφάνεψε
Γυρνάει, στο στήθος της φορεί μικρό κλαδί σταυρού
Δεν κλαίει. Μονάχ' από τα μελανά ζωσμένη Ακροκεραύνια
Πάει ψηλά και στήνει μια πλάκα φεγγαριού
Μήπως και δουν τον ίσκιο τους γυρνώντας οι πλανήτες
Και κρύψουν τις αχτίδες τους
Και σταματήσουν
Εκεί στο χάος ασθμαίνοντας εκστατικοί!...

Χιμάει, χτυπιέται ο άνεμος, ξαναχτυπιέται ο άνεμος,
Σφίγγεται η ερημιά στον μαύρο της μποξά,
Σκυφτή πίσω από μήνες - σύννεφα αφουκράζεται
Τι να' ναι που αφουκράζεται σύννεφα - μήνες μακριά;
Με τα κουρέλια των μαλλιών στους ώμους -αχ αφήστε την -
Μισή κερι μισή φωτιά μια μάνα κλαίει -αφήστε την-
Στις παγωμένες άδειες κάμαρες όπου γυρνάει -αφήστε την!
Γιατί δεν είναι η μοίρα χήρα κανενός
Κι οι μάνες είναι για να κλαιν, οι άντρες για να παλεύουν
Τα περιβόλια για ν' ανθούν των κοριτσιών οι κόρφοι
Το αίμα για να ξεδεύεται, ο αφρός για να χτυπά,
Κι η λευτεριά για ν' αστραφτογεννιέται αδιάκοπα!

8

Πέστε λοιπόν στον ήλιο να' βρει ένα καινούριο δρόμο
Τώρα πια που η πατρίδα του σκοτεινίασε στη γη
Αν θέλει να μη χάσει από την περηφάνια του·
Ή τότε πάλι με χώμα και νερό
Ας γαλαζοβολήσει αλλού μιαν αδελφούλα Ελλάδα!
Πέστε στον ήλιο να' βρει ένα καινούριο δρόμο
Μην καταπροσωπίσει πια ούτε μια μαργαρίτα
Στη μαργαρίτα πέστε να' βγει μ' άλλη παρθενιά
Μη λερωθεί από δάκτυλα που δεν της πάνε!

Χωρίστε από τα δάχτυλα τ' αγριοπεριστέρια
Και μην αφήστε ήχο να πει το πάθος του νερού
Καθώς γλυκά φυσά ουρανό μες σ' αδειανό κοχύλι
Μη στείλτε πουθενά σημάδι απελπισιάς

Μόν' φέρτε από τις περιβόλες της παλικαριάς
Τις ροδωνιές όπου η ψυχή του ανάδευε
Τις ροδωνιές όπου η ανάσα του έπαιζε
Μικρή τη νύφη χρυσαλλίδα
Που αλλάζει τόσες ντυμασιές όσες ριπές το ατλάζι
Στον ήλιο, σαν μεθοκοπούν χρυσόσκον' οι χρυσόμυγες
Και παν με βιάση τα πουλιά ν' ακούσουνε απ' τα δέντρα
Ποιου σπόρου γέννα στύλωσε το φημισμένο κόσμο!

9

Φέρτε καινούρια χέρια τι τώρα ποιος θα πάει
Ψηλά να νανουρίσει τα μωρά των άστρων!
Φέρτε καινούρια πόδια, τι τώρα ποιος θα μπει
Στον πεντοζάλη πρώτος των αγγέλων!
Καινούρια μάτια -Θε μου- τι τώρα πού θα παν
Να σκύψουν τα κρινάκια της αγαπημένης!
Αίμα καινούριο, τι με ποιο χαράς χαίρε θ' ανάψουν
Και στόμα, στόμα δροσερόν από χαλκό κι αμάραντο,
Τι τώρα ποιος στα σύννεφα θα πει «γεια σας παιδιά!»

Μέρα, ποιος θ' αφηφίσει τα ροδακινόφυλλα;
Νύχτα, ποιος θα μερέψει τα σπαρτά;
Ποιος θα σκορπίσει πράσινα καντίλια μες στους κάμπους
Ή θ' αλαλάξει θαρρετά κατάντικρυ απ' τον ήλιο,
Για να ντυθεί τις θύελλες καβάλα σ' άστρωτο άλογο
Και να γενεί Αχιλλέας των ταρσανάδων;
Ποιος θ' ανεβεί στο μυθικό και μαύρο ερημονήσι
Για ν' ασπαστεί τα βότσαλα
Και ποιος θα κοιμηθεί
Για να περάσει από τους Ευβοϊκούς του ονείρου
Να βρει καινούρια χέρια, πόδια, μάτια
Αίμα και λαλιά
Να ξαναστυλωθεί στα μαρμαρένια αλώνια
Και να ριχτεί -αχ τούτη τη φορά-
Και να ριχτεί του Χάρου με την αγιοσύνη του!

10

Ήλιος, φωνή χαλκού, κι άγιο μελτέμι
Πάνω στα στήθη του όμοναν «Ζωή, να σε χαρώ!»
Δύναμη εκεί πιο μαύρη δε χωρούσε
Μόνο με φως χυμένο από δαφνόκλαδο
Κι ασήμι από δροσιά μόνον εκεί ο σταυρός
Άστραφτε, καθώς χάραζε η μεγαλοσύνη
Κι η καλοσύνη με σπαθί στο χέρι πρόβελνε
Να πει μες απ' τα μάτια του και τις σημαίες τους «Ζω!»

Γεια σου μωρέ ποτάμι οπού' βλεπες χαράματα
Παρόμοιο τέκνο Θεού μ' ένα κλωνί ρογδιάς
Στα δόντια να ευωδιάζεται από τα νερά σου·
Γεια σου και συ χωριατομουσμουλιά που αντρείευες
Κάθε που' θελε πάρει Αντρούτσος τα όνειρά του·
Και συ βρυσούλα του μεσημεριού που έφτανες ως τα πόδια του
Και συ κοπέλα που ήσουν η Ελένη του
Που ήσουν το πουλί του, η Παναγιά του, η Πούλια του
Γιατί και μια μόνο φορά μες στη ζωή αν σημάνει
Αγάπη ανθρώπου ανάβοντας
Άστρον απ' άστρο τα κρυφά στερεώματα

Θα βασιλεύει πάντοτες παντού η θεία ηχώ
Για να στολίζει με μικρές καρδιές πουλιών τα δάση
Με λύρες από γιασεμιά τα λόγια των ποιητών

Κι όπου κακό κρυφό να το παιδεύει
Κι όπου κακό κρυφό να το παιδεύει ανάβοντας!

11

Κείνοι που επράξαν το κακό - γιατί τους είχε πάρει
Τα μάτια η θλίψη πήγαιναν τρικλίζοντας
Γιατί τους είχε πάρει
Τη θλίψη ο τρόμος χάνονταν μέσα στο μαύρο σύγνεφο
Πίσω! και πια χωρίς φτερά στο μέτωπο
Πίσω! και πια χωρίς καρφιά στα πόδια
Χωρίς τέρατα σίδερα και κουτουλιές φωτιάς
Εκεί που γδύν' η θάλασσα τ' αμπέλια και τα ηφαιστεια
Στους κάμπους της πατρίδας πάλι και με το φεγγάρι αλέτρι
Στα βράχια της πατρίδας πάλι και με το μαντολίνο Ζάλογγο!
Πίσω! Στα μέρη όπου λαγωνικά τα δάχτυλα
Μυρίζοντας τη σάρκα κι όπου η τρικυμία βαστά
Όσο ένα γιασεμί λευκό στο θέρος της γυναίκας!

Κείνοι που επράξαν το κακό - τους πήρε μαύρο σύγνεφο
Ζωή δεν είχαν πίσω τους μ' έλατα και με κρύα νερά
Μ' αρνί, κρασί και τουφεκιά, βέργα και κληματόσταυρο
Παππού δεν είχαν από δρυ κι από οργισμένο άνεμο
Στο καρπούλι δεκαοχτώ μερόνυχτα
Με πικραμένα μάτια·
Τους πήρε μαύρο σύγνεφο - δεν είχαν πίσω τους αυτοί
Θειο μπουρλοτιέρη, πατέρα γεμιτζή
Μάνα που να' χει σφάζει με τα χέρια της
'Η μάνα μάνας που με βυζί γυμνό
Χορεύοντας να' χει δοθεί στη λευτεριά του Χάρου!

Κείνοι που επράξαν το κακό - τους πήρε μαύρο σύγνεφο
Μα κείνος που τ' αντίκρουσε στους δρόμους τ' ουρανού
Ανεβαίνει τώρα μοναχός και ολόλαμπρος!

12

Με βήμα πρωινό στη χλόη που μεγαλώνει
Ανεβαίνει μοναχός και ολόλαμπρος...

Λουλούδια αγοροκόριτσα του κρυφογένεφου
Και του μιλούν με μια ψηλή φωνή που αχνίζει στον αιθέρα
Γέρνουν και κατ' αυτόν τα δέντρα ερωτημένα
Με τις φωλιές χωμένες στη μασχάλη τους
Με τα κλαδιά τους βουτηγμένα μες στο λάδι του ήλιου
Θαύμα - τι θαύμα χαμηλά στη γη
Άσπρες φυλές μ' ένα γαλάζιο υνί χαράζουνε τους κάμπους
Στράφτουν βαθιά οι λοφοσειρές
Και πιο βαθιά τ' απρόσιτα όνειρα των βουνών της άνοιξης!

Ανεβαίνει μοναχός και ολόλαμπρος
Τόσο πιωμένος από φως που φαίνεται η καρδιά του
Φαίνεται μες στα σύννεφα ο Όλυμπος ο αληθινός
Και στον αέρα ολόγυρα ο αίνας των συντρόφων..
Στους όχτους του μονοπατιού συνάζονται τα ζώα

Γρυλίζουν και κοιτάζουν σα να μιλούνε
Ο κόσμος όλος είναι αληθινά μεγάλος
Γίγας που κανακεύει τα παιδιά του

Μακριά χτυπούν καμπάνες από κρύσταλλο
Αύριο, αύριο, λένε: το Πάσχα τ' ουρανού!

13

Μακριά χτυπούν καμπάνες από κρύσταλλο -

Λένε γι' αυτόν που κήκε μες στη ζωή
Όπως η μέλισσα μέσα στο θυμαριού το ανάβρυσμα·
Για την αυγή που πνίγηκε στα χωματένια στήθια
Ενώ μηνούσε μian ημέρα πάλλαμψη·
Για τη νιφάδα που άστραψε μες στο μυαλό κι εσβήστη
Τότες που ακούστηκε μακριά η σφυριγματιά της σφαίρας
Και πέταξε ψηλά θρηγώνοντας η Αλβανίδα πέρδικα!

Λένε γι' αυτόν που μήτε καν επρόφτασε να κλάψει
Για τον βαθύ καημό του έρωτα της ζωής
Που είχε όταν δυνάμωνε μακριά ο αγέρας
Και κρώζαν τα πουλιά του χαλασμένου μίλου τα δοκάρια
Για τις γυναίκες που έπιναν την άγρια μουσική
Στο παραθύρι ορθές σφίγγοντας το μαντίλι τους
- Κι έπνιγ' η βαρυσυννεφιά τα βουρκωμένα στήθη -
Για τις γυναίκες που απελπίζαν την απελπισιά
Προσμένοντας ένα σημάδι μαύρο στην αρχή του κάμπου

Ύστερα, δυνατά πέταλα έξω απ' το κατώφλι
Λένε για το ζεστό και αχάιδευτο κεφάλι του
Για τα μεγάλα μάτια του όπου χώρεσε η ζωή
Τόσο βαθιά, που πια να μην μπορεί να βγει ποτέ της!

14

Τώρα χτυπάει πιο γρήγορα τ' όνειρο μες στο αίμα
Του κόσμου η πιο σωστή στιγμή σημαίνει:
Ελευθερία.
Έλληνες μες στα σκοτεινά δείχνουν τον δρόμο:
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
Για σένα θα δακρύσει από χαρά ο ήλιος

Στεριές ιριδοχτυπημένες πέφτουν στα νερά
Καράβια μ' ανοιχτά πανιά πλέουν μες στους λειμώνες
Τα πιο αθώα κορίτσια
Τρέχουν γυμνά στα μάτια των αντρών
Κι η σεμνότη φωνάζει πίσω από το φράχτη
Παιδιά! Δεν είναι άλλη γη ωραιότερη...

Του κόσμου η πιο σωστή στιγμή σημαίνει!

Με βήμα πρωινό στη χλόη που μεγαλώνει
Ολοένα εκείνος ανεβαίνει·
Τώρα λάμπουνε γύρω του οι πόθοι που ήταν μια φορά
Χαμένοι μες στις αμαρτίας τη μοναξιά·
Γειτόνοι της καρδιάς του οι πόθοι φλέγονται·
Πουλιά τον χαιρετούν, του φαίνονται αδερφάκια του
Άνθρωποι τον φωνάζουν, του φαίνονται συντρόφοι του

«Πουλιά, καλά πουλιά μου, εδώ τελειώνει ο θάνατος!»
«Σύντροφοι, σύντροφοι καλοί μου, εδώ η ζωή αρχίζει!»
Αγιάζι ουράνιας ομορφιάς γιαλίζει στα μαλλιά του

Μακριά χτυπούν καμπάνες από κρύσταλλο
Αύριο, αύριο, αύριο: το Πάσχα του Θεού!